

Díl II.

Bc. Elena Červená

Zdravotně sociální pracovnice 2. ONP

Co Vás přivedlo k rozhodnutí stát se zdravotní sestřičkou?

V roce 1975, když mi bylo 15 let, jsem určitě nepřemýšlela nad tím, že chci pomáhat nemocným lidem. V té době byla nejvíce žádaná střední ekonomická škola, kam se hlásila většina mých spolužaček z deváté třídy. Řekla jsem si, že na tuto školu tudíž nemám šanci a přihlásila se na SZŠ. Již během praxí a následně po nástupu na ORL a po mateřské dovolené na psychiatrii jsem se utvrdila v tom, že jsem udělala dobře a v této práci jsem se „našla“. Poznala jsem, že práce s lidmi mě baví, že když jsem k nim slušná, jsou většinou slušní i oni ke mně a že je příjemné pomáhat těm, co to potřebují. V roce 1991 jsem přešla na pozici sociální sestry, kde jsem si výše uvedené jen potvrdila.

Pracujete na oddělení následné péče (dolní areál českobudějovické nemocnice), láká Vás jiný obor, případně proč?

Po maturitě v roce 1975 jsem nastoupila jako zdravotní sestra na ORL a po mateřské dovolené v roce 1982 na psychiatrii. Zde jsem několik let pracovala také jako zdravotní sestra. V roce 1991 jsem po absolvování nástavbového studia v Brně vyměnila pozici zdravotní sestry za zdravotně sociální pracovnici (dříve sociální sestra). V roce 1998 jsem přešla do bývalé vojenské nemocnice, kde vzniklo oddělení následné péče – 2. ONP. Pracovně docházím ještě na ORL, oční a traumatologii. Mezi moji hlavní pracovní náplň patří pomoc při řešení různých životních situací hospitalizovaných (popř. ambulantních) pacientů. Nejčastěji se jedná o seniory, kteří již nezvládají pobyt v domácím prostředí, rodina se není schopna o ně postarat, popřípadě jsou osamělí a nemají nikoho blízkého. Další početná skupina mých klientů jsou lidé bez domova, kde pomáhám s vyřizováním sociálních dávek, hledáním náhradního ubytování, zajištění ošacení, atd.

Jak jsem již výše uvedla, v této práci jsem se „našla“ a neměnila bych.

Je něco, co Vás na Vaší práci stále překvapuje?

Musím přiznat, že po 36 letech práce ve stejné nemocnici již neprožívám překvapení každý den. Nejraději mám ale příjemná překvapení v podobě upřímného poděkování za pomoc. A jelikož nemalou část své pracovní doby poslouchám životní problémy jak pacientů, tak jejich rodin (a většinou nejde o žádné humorné popovídání si), tak občas překvapím i sama sebe, že mě jejich osud (i po tolika letech) upřímně dojde.

Povolání zdravotní sestry je velmi psychicky náročné. Jakým způsobem dobíjíte baterky, jak čerpáte energii, abyste ji mohla následně během Vašeho výkonu předávat dále?

Mám výhodu, že z velké části nechávám práci za dveřmi kanceláře a doma o ní nepřemýšlím. Mám tudíž delší čas na relaxaci. S manželem hodně cestujeme, téměř žádnou dovolenou netrávíme doma. Máme přátele, kteří jsou velmi pozitivní, při našich setkáních většinou neřešíme žádné problémy, ale spíše se zasmějeme a sdělíme si, co se nám dobrého povedlo. Ale v první řadě mám slušné a hodné děti, dva vnuky, kteří mi dělají radost, a často se s nimi zasměju a skoro 40 let žiji ve spokojeném manželství. A toto všechno si uvědomuji a velmi si toho vážím.

Prozradíte nám nějakou veselou příhodu s pacienty?

Přiznám se, že jsem nad touto otázkou přemýšlela, ale nemohu si žádnou vybavit. Pouze jsem si vzpomněla, že když jsem pracovala jako sociální pracovnice na psychiatrickém oddělení, tak mezi mou pracovní náplní bylo sepisování podrobných sociálních anamnéz u nově přijatých pacientů. V té době jsem dálkově studovala v Brně. Před jedním odjezdem jsem sepisovala anamnézu s jednou pacientkou. Při dotazu na její povolání jsem se na psacím překlepla a místo písmena z jsem napsala r, což ve slově mzdová účetní je docela trapas. Už jsem to po sobě nečetla, a tudíž po návratu ze školy mi bylo divné, proč se kolegové ptají, jaká je vlastně pracovní náplň m.dové účetní. Nikdo to v anamnéze neopravil a počkali si, aby můj neslušný překlep vychutnali.

Pracujete v Nemocnici České Budějovice, a. s. 36 let, jak hodnotíte vývoj v ošetrovatelské péči?

V Nemocnici Č. Budějovice, a. s. pracuji od roku 1975, tedy 36 let. Vývoj (nejen v ošetrovatelské péči) je nesmírný, odpovídá to právem i hodnocení Nejlepší nemocnice v ČR. Samozřejmě se zlepšilo přístrojové vybavení, vybavení, sociální zázemí, přístup personálu k pacientům a mnoho dalšího. Já bych ale napsala o jedné věci, která je sice na chvostu toho, co se zde zlepšilo, ale je také důležitá. Ještě před 30ti i 20ti lety bylo normální si ve volném čase sednout na sesternu, zapálit si cigaretu a při této činnosti si popovídat. Po chodbě se linul dým a nikomu to nevadilo (snad pouze nekuřákům). Zakouřit si v prostorách oddělení by v dnešní době nenapadlo snad ani nejvášnivějšího kuřáka. A to je dobře.